

Arrest

nr. 315 855 van 4 november 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 14 november 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 16 november 2020 om internationale bescherming. Op 29 juni 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 juli 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoen te zijn, u bent soennitisch. U werd geboren in het dorp Shawat in het district Ahmadkhel van de provincie Paktia in Afghanistan, waar u woonde

tot uw vertrek in de derde maand van 2020. U genoot zeven jaar oppervlakkige scholing in Shawat, maar spijbelde vaak om bij de lokale politie (arbaki's) te zitten samen met uw vrienden.

Een man die Qari Y(...) heette probeerde bevriend te worden met u en praatte vaak met u over de islam en over jihad tegen ongelovigen en hun helpers. In de derde maand van 2020 probeerde hij u ervan te overtuigen om een bom met u mee te nemen in uw tas, die u dan onder de voertuigen van de arbaki's moest plaatsen. In eerste instantie weigerde u dit en ging u weg.

De volgende dag kwam u Qari Y(...) weer tegen bij het bidden in de moskee, maar u vertelde hem dat u niet met hem wilde praten en dit ook niet mocht van uw ouders. Wederom spoorde Qari Y(...) u echter aan om de tas met een bom erin naar de arbaki's te brengen. Toen u dit weer weigerde dreigde Qari Y(...) ermee een foto die hij maakte van u in het gezelschap van de arbaki's aan de Taliban te bezorgen, waardoor zij u en uw familie zouden doden. Om dit te voorkomen moest u dus een bom onder een auto van de arbaki's plaatsen, iets wat u volgens Qari Y(...) onverdacht kon doen door uw goede band met de arbaki's.

U nam de bom mee in uw rugzak en verstopte deze bij u thuis. Uw moeder merkte dat er iets met u aan de hand was, maar u ontkende dit tegenover haar. U raakte in paniek door de tweestrijd die u voelde tussen het beschermen van uw familie en het doden van uw vrienden. Toen u met de bom aankwam bij de arbaki's begon u dan ook te wenen en viel u op de grond. Eén van de arbaki's die u kenden, J(...) genaamd, vroeg u wat er aan de hand was. Een andere arbaki, C(...), verdacht u ervan een bom bij te hebben, nadat hij hier eerst een grap over had gemaakt. Uiteindelijk fouilleerden de arbaki's u toch en vonden ze de bom. Zij riepen extra politieagenten op, die u geboeid meenamen naar het districtscentrum.

In het districtshuis werd u vier à vierenhalf uur ondervraagd in de cel, waarbij u het volledige verhaal vertelde. Na vier of vijf uur kwam uw vader samen met de ouderlingen van het dorp, die zich borg stelden en u mee naar huis namen. Die nacht vertelde u dan ook alles wat er gebeurd was aan uw ouders. Tijdens dat gesprek werd er aangeklopt door de Taliban, die zichzelf aankondigde en u vroeg om naar buiten te komen. Uw buurman zat echter bij de arbaki's en opende het vuur op de Talibanstrijders, waarop ook andere politieagenten toesnelden, die de Taliban op de vlucht joegen na een kort gevecht, met achterlating van twee doden en twee gewonden. Uw vader vroeg aan de arbaki's om u naar uw paternale tante in Charmagh Kai te brengen, wat zij dan ook deden. 's Ochtends kwam uw vader naar uw tante toe en liet u samen met uw tante en schoonbroer naar de stad rijden. U verbleef vervolgens een nacht bij de smokkelaar, waarna u verder trok naar Kabul en Nimroz.

U vluchtte via Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Bosnië, Servië, Roemenië, Hongarije, Oostenrijk, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 16 november 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. U bracht drie maanden door in Turkije, twee maanden in Servië en twee maanden in Bosnië.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u uw taskara, een vertaling van uw taskara, twee foto's die u maakte met de arbaki's en de foto die Qari Y(...) gebruikte om u te bedreigen neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. Zo verklaarde u op het moment van uw verzoek om internationale bescherming op 16 november 2020 16 jaar oud te zijn (geboren op (...) juli 2004). Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de daarvoor voorziene artikelen, die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar — waarbij u op 25 november 2020 een leeftijd werd toegekend van 19,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,6 jaar — kan u echter niet worden

beschouwd als minderjarige. Als verklaring verwijst u naar uw taskara, waarop uw leeftijd vermeld staat als 16 in 1399, wat overeenkomt met 2020, in tegenspraak met de bevindingen van de medische test. Er kan daarom ernstig getwijfeld worden aan de echtheid van deze taskara. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asiinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en dat u hiervoor ook een taskara voorlegde die niet correct uw leeftijd vermeldt, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om een mogelijk vals document voor te leggen en om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.

Bovendien geeft u aan dat u in de Afghaanse kalender in 1384 geboren werd (CGVS 1 p. 8) (wat overeenkomt met 2005-2006, nvdr), wat dus nog een andere datum betreft dan wat u eerder verklaarde. U verklaart dat uw ouders u uw geboortedatum vertelden (CGVS 1 p. 9), maar het valt te betwijfelen dat ouders zich op dergelijk flagrante wijze zouden vergissen over de leeftijd van hun kind.

Daar u uw identiteit niet ontegensprekelijk kunt aantonen, kunt u ook niet aantonen dat de overige door u neergelegde en nog neer te leggen documenten over u zouden handelen. Bovendien ondermijnt dit reeds ten eerste uw algemene geloofwaardigheid.

Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u in essentie dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat de Taliban u wil vervolgen omdat u hun opdracht niet uitvoerde. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.

Ten eerste legde u in Oostenrijk volledig andere verklaringen af dan in België. U geeft zelf aan dat u volledig niet de waarheid heeft verteld in Oostenrijk (CGVS 1 p. 17), maar dat neemt niet weg dat u deze uitspraken deed, wat aantoonde dat u er niet voor terugdeinst om valse verklaringen af te leggen. Bovendien geeft u aan dat u in Oostenrijk een ander relaas vertelde omdat u bang was dat ze u zouden terugsturen naar Afghanistan (CGVS 2 p. 9). U verklaart dat u zich niet meer kan herinneren wat u daar vertelde (CGVS 2 p. 10), wat op zich al erg opvallend is. In uw Oostenrijks dossier valt echter te lezen dat u daar vertelde dat u bij uw broer in de vrachtwagen zat en dat u vluchtte omdat hij in elkaar geslagen werd door de Taliban omdat hij hun tol niet kon betalen (BFA p. 3). Het gaat dus om een verhaal waarin u, in tegenstelling tot wat u in België verklaart, niet persoonlijk geïnterviewd werd door de Taliban. Indien het uw doel was niet teruggestuurd te worden naar Afghanistan, valt niet te verwachten dat u een verhaal zou vertellen waarbij u minder gevaar liep dan in de realiteit. Na confrontatie herhaalt u uw verklaringen (CGVS 2 p. 10). Bijgevolg is het ongeloofwaardig dat u dit verhaal met deze intentie vertelde, wat reeds een schaduw werpt op de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten tweede weet u uw verklaringen over de bom zelf niet aannemelijk te maken. Ten eerste weet u uw verklaringen over de manier waarop u de bom moest bevestigen niet aannemelijk te maken. U verklaart dat u enkel de instructie kreeg om de bom onder de auto van de arbaki's te leggen zoals u hem had gekregen (CGVS 1 p. 20). U moest op voorhand geen handelingen uitvoeren om de bom scherp te stellen (CGVS 2 p. 5). Ook nadat u de bom geplaatst zou hebben, moest u niemand op de hoogte stellen en er was ook niemand van de Taliban aanwezig op het moment dat u de bom zou plaatsen (CGVS 2 p. 5-6). Dit zou betekenen dat de bom vanaf het moment dat u hem toegestopt kreeg op scherp stond, wat niet alleen erg gevaarlijk zou zijn, maar bovendien de kans enorm verhoogd zou hebben dat hij ontplofte voor hij in contact kwam met de auto van de arbaki's en zodoende niet het doel van de Taliban zou bereiken. U verklaart namelijk dat Qari Y(...) u vertelde dat de bom zou ontploffen als u hem rechtstreeks aanraakte (CGVS 2 p. 6). Bijgevolg is het niet geloofwaardig dat de Taliban u de bom op dergelijke manier zou laten plaatsen. Na confrontatie herhaalt u uw verklaringen simpelweg (CGVS 2 p. 6-7).

Ten tweede weet u uw verklaringen over het mechanisme van de bom niet aannemelijk te maken. U verklaart dat Qari Y(...) u vertelde dat de magneet in de bom zodanig sterk was dat de bom zich zonder verdere problemen onder de auto zou kunnen hechten als u die er gewoon onder legde (CGVS 1 p. 21), maar dit is niet geloofwaardig. In dat geval zou deze bom zich wel vaker aan dingen hechten, zeker als deze magneet constant actief zou zijn, wat u bevestigt (CGVS 2 p. 7). U verklaart dat Qari Y(...) u op het hart drukte om de bom niet in de buurt van metalen spullen te laten komen, omdat u het anders nooit meer los zou krijgen (CGVS 2 p. 7). Het is erg onlogisch dat de Taliban dat risico zou nemen.

Deze elementen samen leiden ertoe dat u uw verklaringen over de bom niet aannemelijk weet te maken, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen danig ondermijnt.

Ten derde weet u het niet aannemelijk te maken dat Qari Y(...) u zou uitkiezen om deze bom te plaatsen. U geeft namelijk aan dat hij dit deed omdat u bevriend was met de arbaki's, zodat u makkelijk toegang zou

hebben tot hun voertuigen (CGVS 1 p. 20). Uw vriendschap met de arbaki's maakt het echter net minder waarschijnlijk dat hij u zou vragen om hen kwaad te berokkenen, aangezien dit de kans danig verhoogt dat u dit zou weigeren en dat u hem zou aangeven bij deze arbaki's. Na confrontatie hiermee herhaalt u simpelweg uw verklaringen (CGVS 2 p. 3-4). U weet deze verklaringen noch die over de bom zelf, zie supra, aannemelijk te maken. Deze elementen samen vormen de volledige basis van uw voorgehouden problemen, en zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen daarover dan ook volledig op losse schroeven.

Ten vierde weet u uw verklaringen over het gedrag van de politie niet aannemelijk te maken. Ten eerste weet u uw verklaringen over het gedrag van de politie in het districtshuis niet aannemelijk te maken. U verklaart namelijk dat zij u lieten gaan na enkele uren, op eenvoudige waarborg van de ouderlingen (CGVS 1 p. 22). De politie had u echter betrapt met een bom, slechts enkele uren eerder, dus is het erg onwaarschijnlijk dat zij u zonder vaststaande garantie zouden laten gaan. Na confrontatie herhaalt u uw verklaringen (CGVS 2 p. 7-8). Bovendien stelden de ouderlingen zich garant voor uw terugkeer (CGVS 1 p. 22), maar vertrok u simpelweg. Aangezien zij zich borg hadden gesteld dat u zou terugkeren naar het districtshuis, valt dus te verwachten dat zij bepaalde gevolgen ondervonden toen u deze belofte brak. U verklaart echter dat u daar niet van op de hoogte wordt gehouden, wat een stereotiepe verklaring is die niet afdoende kan zijn (CGVS 2 p. 8).

Ten tweede legt u tegenstrijdige verklaring af over het gedrag van de arbaki's op de avond van het gevecht tegen de Taliban. U verklaart tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw buurman, die arbakilid was, voorstelde om u te verstoppen in zijn eigen huis na zijn gevecht met de Taliban (CGVS 1 p. 23). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud ontkende u dat gezegd te hebben (CGVS 2 p. 9).

U weet uw verklaringen over het gedrag van de politie dus niet aannemelijk te maken, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt.

Ten vijfde weet u uw verklaringen over de foto die u van Qari Y(...) gekregen zou hebben niet aannemelijk te maken. Ten eerste geeft u aan dat Qari Y(...) deze foto zou doorsturen naar de Taliban om te bewijzen dat u omging met de arbaki's (CGVS 2 p. 4). De foto die u neerlegt is echter onscherp en toont u slechts in het gezelschap van bijna onherkenbare personen, die op geen enkele manier herkenbaar zijn als arbaki's. U verklaart dat de arbaki's bijna nooit uniforms droegen in uw dorp (CGVS 2 p. 5), maar dit draagt niet bij tot de aannemelijkheid van uw verklaringen over de foto, integendeel. Dit betekent namelijk dat de arbaki's minder herkenbaar zouden zijn.

Ten tweede verklaart u dat Qari Y(...) deze foto aan u bezorgde nadat u hem vroeg om deze aan u door te sturen (CGVS 1 p. 15). Hij gebruikte deze foto echter om u onder druk te zetten, hij zou die doorsturen naar de Taliban om te zorgen dat zij u wilden doden. Het is dus weinig aannemelijk dat uw onmiddellijke reactie op die bedreiging zou zijn om te vragen om deze foto door te sturen naar u. Het zou net logischer zijn om de verspreiding van deze foto zoveel mogelijk tegen te gaan. Na verdere vragen geeft u aan dat u het doorsturen van de foto zelfs als voorwaarde stelde om de bom te plaatsen en dat u deze aan uw vader wilde laten zien, wat u echter verboden werd door Qari Y(...) (CGVS 2 p. 4-5). Niet alleen kan u niet aangeven welk voordeel het zou hebben om deze foto aan uw vader te tonen (CGVS 2 p. 4), bovendien is het niet logisch dat Qari Y(...) u deze foto zou doorsturen als hij absoluut niet wilde dat u deze aan iemand zou laten zien. Na confrontatie herhaalt u uw verklaringen (CGVS 2 p. 5).

Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ten zesde weet u niet aannemelijk te maken dat de foto's die u maakte van uzelf met de arbaki's uw vriendschap met hen of de daaropvolgende bedreigingen bewijzen. U geeft ten eerste zelf aan dat de foto's geënceneerd zijn, omdat u aan u onbekende arbaki's vroeg om even hun uniform te mogen dragen en samen met hen op de foto te mogen gaan (CGVS 1 p. 20). Door deze enscenering bieden zij geen enkele garantie omtrent de authenticiteit.

Bovendien heeft het CGVS geen enkel zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze werden (op)genomen. In uw tweede persoonlijk onderhoud, op 7 juni 2022, geeft u zelfs aan dat de man in uniform als politieagent in het districtshuis werkte (CGVS 2 p. 5) en dus helemaal niet een van de arbaki's is waardoor u in de problemen geraakt zou zijn. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ten zevende legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw relatie met Qari Y(...). Zo haalt u tijdens uw persoonlijk onderhoud eerst aan dat hij u geld probeerde te geven (CGVS 1 p. 15), wat overeenkomt met wat u verklaarde tijdens het invullen van uw Vragenlijst CGVS. Wanneer dit verder bevraagd wordt, geeft u echter plots aan dat Qari Y(...) u nooit geld probeerde te geven en dat dat fout genoteerd werd op de DVZ (CGVS 1

p. 19). Na confrontatie met uw gelijkaardige uitspraak eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud ontkent u dat gezegd te hebben (CGVS 1 p. 20). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ten achtste weet u uw verklaringen over uw vertrekdatum niet aannemelijk te maken. U vertelt namelijk voor Nawroz in 2020 vertrokken te zijn (CGVS 1 p. 23-24), maar de taskara die u neerlegt is afgegeven in 1399, het jaar dat ingezet werd op Nawroz in 2020. Na confrontatie verklaart u dat de taskara voor Nawroz is gemaakt en dat u voor Nawroz bent vertrokken (CGVS 1 p. 24). In dat geval zou de taskara die u neerlegt gepostdateerd zijn, wat de supra reeds geuite twijfels over de authenticiteit van deze taskara nog verder ondermijnt.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u naar België reisde, Italië en Frankrijk (CGVS 1 p. 17). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliel in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming zocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken

gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende

behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers

land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker onderbouwt zijn middel als volgt:

"1. De bestreden beslissing stelt dat het ongeloofwaardig is dat de taliban aan verzoeker een bom zouden gegeven hebben die reeds op scherp stond. Verzoeker is geen kenner van wapentuig, en veronderstelt dat dit zo was, maar de mogelijkheid bestaat dat iemand van de taliban ook ter plaatse aanwezig was, zonder dat dit aan verzoeker verteld was geworden. Deze persoon zou dan het ontstekingsmechanisme in werking hebben gesteld."

Er was aan verzoeker enkel verteld dat de bom een krachtige magneet bevatte, en daarom werd hem op het hart gedrukt met de bom niet in de buurt van metalen voorwerpen te komen.

2. De bestreden beslissing stelt verder dat het ongeloofwaardig is dat de taliban aan iemand die bevriend was met de arbaki's, zouden gevraagd hebben de bom te plaatsen. Dit mag inderdaad enigszins eigenaardig overkomen, maar het was de enige manier om de bom onder de auto van de arbaki's geplaatst te krijgen.

Wellicht hadden de taliban dit reeds op een andere wijze geprobeerd, via een persoon die minder of niet bevriend was met de arbaki's, en was het hen nooit op die wijze gelukt, maar verzoeker kan echt niets dienaangaande verklaren.

3. De bestreden beslissing wijst er verder op dat de houding van de politie in deze zaak ongeloofwaardig overkomt. Nadat zij hem urenlang hadden ondervraagd, lieten ze hem inderdaad gaan op waarborg van de ouderlingen. Het is een feit dat in de stammenmaatschappij van Afghanistan de ouderen een erg belangrijke plaats innemen, en als zij zich voor een persoon borg stellen, weegt dit erg zwaar door.

Verzoeker heeft zich niet aan zijn belofte gehouden van naar het districtshuis terug te keren - waarvoor hij zich enigszins schaamt -, en hij weet niet welke de gevolgen hiervan voor de ouderlingen geweest zijn.

4. Ondergeschikt is verzoeker van mening dat hij recht heeft op de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien door art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4 A. Verzoeker is van mening dat het CGVS niet volledig het juiste toetsingskader hanteert m.b.t. de beoordeling van de socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan. De algemene socio-economische en humanitaire situatie in een land van herkomst moet beoordeeld worden aan de hand van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Het EHRM maakt een onderscheid tussen enerzijds een precare socio-economische en humanitaire situatie die kan ontstaan als gevolg van een medische aandoening waarvoor er niet voldoende voorzieningen of middelen zijn in het land van herkomst, en anderzijds een precare sociaal-economische en humanitaire situatie die kan ontstaan als gevolg van het opzettelijk handelen van de overheid of een andere actor.

Dienaangaande zij verwezen naar de volgende arresten :

(...)

Het CGVS verwijst enkel naar de COI Focus van januari 2022 van EASO. en een beroep op het EASO-rapport kan niet volstaan, zoals de RvV reeds geoordeeld heeft (RvV, 31 maart 2022, nr. 270813).

Het CGVS verwijst ook wel naar de EUAA Country Guidance, maar dit verslag is gebaseerd op het EASO Country Report van januari 2022. Het CGVS baseert zich dus niet op recentere informatie ter onderbouwing van zijn standpunt.

4 B. Er kan eveneens verwezen worden naar het verslag opgesteld door Vluchtelingenwerk Vlaanderen 'Afghanistan : juridische analyse beslissingen CGVS' (stuk 1)

In dit verslag, waarin de eerste beslissingen van het CGVS over Afghaanse verzoeken om internationale bescherming sinds 2 maart 2022 geanalyseerd worden, wordt gesteld dat het CGVS niet voldoet aan het principe van gedeelde bewijslast conform art. 4, 1e lid. van Richtlijn 2011/95/EU. Verder wordt er gesteld dat de geanalyseerde beslissingen voorbij gaan aan de meest recente richtlijnen van het UNHCR (stuk 2). Ten slotte - en bovenal - miskent het CGVS de aard van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan : het CGVS stelt dat de situatie erg precair en complex is. maar dat zij niet wordt veroorzaakt door de betrokken actoren, en nochtans blijkt uit Europese rechtspraak en landeninformatie over Afghanistan dat het niet uitgesloten is dat de huidige humanitaire en socio-economische situatie mee veroorzaakt wordt door de betrokken actoren.

4 C. Ten slotte zij nog, volledigheidshalve, verwezen naar de Nansen note 2-2022, 'Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers' (stuk 3).

Uit dit verslag blijkt o.a. dat er méér gewicht moet worden toegekend aan de UNHCR-richtlijnen, aangezien de richtlijnen van het Europees Asielagentschap op beperkte en inmiddels verouderde informatie zijn gebaseerd. Daarnaast is er sprake van een zekere vooringenomenheid bij de EU-lidstaten bij het ontwikkelen van de richtlijnen. Indien het CGVS wil afwijken van de UNHCR-richtlijnen, zal de bewijslast voor het CGVS bijzonder hoog zijn. Er zal nauwkeurige en actuele informatie moeten bijgebracht worden uit verschillende soorten bronnen overeenkomstig art. 10 lid 3 onder (b) van de herziene Asielprocedurerichtlijn. Deze informatie moet relevant, up-to-date, accuraat, betrouwbaar en gebalanceerd zijn m.b.t. het profiel van de Afghaanse verzoeker en de situatie in de regio waar de verzoeker vandaan komt en eventueel naartoe zou kunnen teruggestuurd worden.

De bestreden beslissing voldoet niet aan deze voorwaarden."

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden, blijkens de inventaris, volgende nieuwe stavingstukken gevoegd (stukkenbundel verzoeker, stukken 1-3):

"1. Verslag opgesteld door Vluchtelingenwerk Vlaanderen 'Afghanistan : juridische analyse beslissingen CGVS'

2. Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan

3. Nansen note 2-2022, 'Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers'"

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 3 mei 2024 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer met inachtneming van volgende recente landeninformatie waarnaar niet wordt verwezen in de bestreden beslissing: de COI Query “Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van EUAA van 4 november 2022, het rapport “Afghanistan Security Situation” van EUAA van augustus 2022, het rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van EUAA van augustus 2022, het “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van EASO van augustus 2020, het rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van EUAA van augustus 2022, het rapport “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van UNAMA van juni 2023, de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023, het rapport “Afghanistan – Country Focus” van EUAA van december 2023 en de COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023, als bijkomende informatiebronnen.

3.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker bij de Raad een “pleitnota” neer waarin hij aangeeft ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming, en in overeenstemming met artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, enkele nieuwe elementen voor te leggen. Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 297 075 van 14 november 2023 en meent dat dezelfde redenering *in casu* moet worden toegepast. Verzoeker betoogt verder dat de rapporten waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen niet voldoende actueel zijn om de veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen, waarna hij kritiek uit op de analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie en socio-economische situatie in Afghanistan en de mogelijkheid tot terugkeer, onder verwijzing naar de recente rapporten die de verwerende partij in haar op 3 mei 2024 neergelegde aanvullende nota aanhaalt, alsook volgende bijkomende landeninformatie:

- Human Rights Watch, “Out of sight, Afghans are going hungry”, 14 maart 2024;
- Human Rights Watch, “Afghanistan: aid cutbacks, Taliban abuses imperil health”, 12 februari 2024;
- Khaama “Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure”, 17 maart 2024;
- Human Rights Watch, “Schools are failing boys too”, 6 december 2023;
- Human Rights Watch, “A Disaster for the Foreseeable Future - Afghanistan’s Healthcare Crisis”, februari 2024;
- Ariana News, “UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year”, 16 maart 2024; - UNAMA, “Report on Afghanistan”, 28 februari 2024;
- UNHCR, “UNHCR and IOM urge Pakistan to maintain protection space for Afghans in need of safety”, 7 oktober 2023.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Landeninformatie

Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift en in zijn ter zitting neergelegde “pleitnota” gewag van een gebrek aan actuele, objectieve en nauwkeurige informatie uit verschillende soorten bronnen over de situatie in Afghanistan (voor onder meer terugkeerders uit het Westen). Hij verwijst in dit verband naar de bij zijn verzoekschrift gevoegde Nansen Note 2-2022 “Het gebruikt van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers”, waarin wordt gesteld dat er meer gewicht moet worden toegekend aan de UNHCR-richtlijnen, aangezien de richtlijnen van het Europees Asielagentschap (EUAA) op beperkte en inmiddels verouderde informatie zouden zijn gebaseerd, en dat er daarnaast sprake is van een zekere vooringenomenheid bij de EU-lidstaten bij het ontwikkelen van de richtlijnen.

De Raad benadrukt vooreerst dat verwerende partij bij aanvullende nota neergelegd op 3 mei 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan

bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel de volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”*

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in zijn verzoekschrift en aanvullende nota tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Afghanistan, omwille van problemen met de taliban. Verzoeker zou in Afghanistan vaak bij de lokale politie (*arbaki*) gezeten hebben, samen met zijn vrienden. Qari Y. zou verzoeker er in maart 2020 hebben proberen van te overtuigen een bom mee te nemen in zijn tas, die hij onder de voertuigen van de *arbaki* zou moeten plaatsen. Verzoeker zou dit in eerste instantie geweigerd hebben en weggegaan zijn. De volgende dag zou Qari Y. verzoeker opnieuw aangespoord hebben deze bom te plaatsen. Toen verzoeker dit opnieuw weigerde, zou Qari Y. ermee gedreigd hebben een foto, waarop verzoeker te zien is in gezelschap van de *arbaki*, aan de taliban te bezorgen, waardoor de taliban verzoekers familie zouden doden. Omwille hiervan zou verzoeker de bom dan toch meegenomen hebben. Toen hij de volgende dag bij de *arbaki* aankwam om de bom te plaatsen, zou verzoeker in paniek geraakt zijn, waarop de *arbaki* hem gefouilleerd zouden hebben en de bom gevonden zouden hebben. Verzoeker zou meegenomen zijn naar het districtshuis, gedurende enkele uren ondervraagd zijn, en nadien op borg van de dorpsoudsten vrijgelaten zijn. Toen verzoeker 's avonds thuis was, zouden de taliban langsgesproken zijn, op zoek naar hem. Verzoekers buurman, die bij de *arbaki* zou gezeten hebben, zou het vuur op de taliban geopend hebben. Hierna zou verzoeker met hulp van de *arbaki* gevlucht zijn naar

zijn tante in een naburig dorp. De volgende dag zou verzoeker naar de stad vertrokken zijn, vanwaar hij met een smokkelaar zou zijn verder gereisd, om uiteindelijk Afghanistan te verlaten.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat aan verzoekers voorgehouden problemen met, en vrees voor de taliban, geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming op 16 november 2020 heeft verklaard geboren te zijn op 13 juli 2004 en derhalve nog minderjarig te zijn (administratief dossier (hierna: AD), stuk 7, bijlage 26)), doch dat dit niet strookt met het resultaat van de leeftijdtest die in België werd uitgevoerd (AD, stuk 7, kennisgeving beslissing Dienst Voogdij van 26 november 2020). Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. Zo verklaarde u op het moment van uw verzoek om internationale bescherming op 16 november 2020 16 jaar oud te zijn (geboren op 13 juli 2004). Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de daarvoor voorziene artikelen, die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar — waarbij u op 25 november 2020 een leeftijd werd toegekend van 19,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,6 jaar — kan u echter niet worden beschouwd als minderjarige. Als verklaring verwijst u naar uw taskara, waarop uw leeftijd vermeld staat als 16 in 1399, wat overeenkomt met 2020, in tegenspraak met de bevindingen van de medische test. Er kan daarom ernstig getwijfeld worden aan de echtheid van deze taskara. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en dat u hiervoor ook een taskara voorlegde die niet correct uw leeftijd vermeldt, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om een mogelijk vals document voor te leggen en om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.

Bovendien geeft u aan dat u in de Afghaanse kalender in 1384 geboren werd (CGVS 1 p. 8) (...), wat dus nog een andere datum betreft dan wat u eerder verklaarde. U verklaart dat uw ouders u uw geboortedatum vertelden (CGVS 1 p. 9), maar het valt te betwijfelen dat ouders zich op dergelijk flagrante wijze zouden vergissen over de leeftijd van hun kind.”

De Raad merkt op dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de geboortedatum opgeeft die door de Dienst Vreemdelingenzaken werd geregistreerd op basis van het resultaat van voormeld leeftijdsonderzoek, dat hij aldus niet langer lijkt te betwisten. Verder laat verzoeker de bovenstaande pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan de adjunct-commissaris terecht besluit dat verzoeker misleidende verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd en zijn minderjarigheid bij aankomst heeft geveinsd, ongemoeid in zijn verzoekschrift. Deze motieven blijven derhalve onverminderd overeind en worden door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Voorts kan de Raad de adjunct-commissaris bijtreden waar hij overweegt dat verzoeker zijn verklaringen over de bom niet aannemelijk weet te maken. De adjunct-commissaris motiveert hierover in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Ten eerste weet u uw verklaringen over de manier waarop u de bom moest bevestigen niet aannemelijk te maken. U verklaart dat u enkel de instructie kreeg om de bom onder de auto van de arbaki's te leggen zoals u hem had gekregen (CGVS 1 p. 20). U moest op voorhand geen handelingen uitvoeren om de bom scherp te stellen (CGVS 2 p. 5). Ook nadat u de bom geplaatst zou hebben, moest u niemand op de hoogte stellen en er was ook niemand van de Taliban aanwezig op het moment dat u de bom zou plaatsen (CGVS 2 p. 5-6). Dit zou betekenen dat de bom vanaf het moment dat u hem toegestopt kreeg op scherp stond, wat niet alleen erg gevaarlijk zou zijn, maar bovendien de kans enorm verhoogd zou hebben dat hij ontplofte voor hij in contact kwam met de auto van de arbaki's en zodoende niet het doel van de Taliban zou bereiken. U verklaart namelijk dat Qari Y(...) u vertelde dat de bom zou ontploffen als u hem rechtstreeks aanraakte (CGVS 2 p. 6). Bijgevolg is het niet geloofwaardig dat de Taliban u de bom op dergelijke manier zou laten plaatsen. Na confrontatie herhaalt u uw verklaringen simpelweg (CGVS 2 p. 6-7).

Ten tweede weet u uw verklaringen over het mechanisme van de bom niet aannemelijk te maken. U verklaart dat Qari Y(...) u vertelde dat de magneet in de bom zodanig sterk was dat de bom zich zonder verdere problemen onder de auto zou kunnen hechten als u die er gewoon onder legde (CGVS 1 p. 21), maar dit is niet geloofwaardig. In dat geval zou deze bom zich wel vaker aan dingen hechten, zeker als deze magneet constant actief zou zijn, wat u bevestigt (CGVS 2 p. 7). U verklaart dat Qari Y(...) u op het hart drukte om de bom niet in de buurt van metalen spullen te laten komen, omdat u het anders nooit meer los zou krijgen (CGVS 2 p. 7). Het is erg onlogisch dat de Taliban dat risico zou nemen.

Deze elementen samen leiden ertoe dat u uw verklaringen over de bom niet aannemelijk weet te maken, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen danig ondermijnt.”

Verzoeker kan niet overtuigen waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij *“geen kenner [is] van wapentuig, en veronderstelt dat dit zo was, maar de mogelijkheid bestaat dat iemand van de taliban ook ter plaatse aanwezig was, zonder dat dit aan verzoeker verteld was geworden”*. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) eenduidig verklaarde dat hij op voorhand niets moest doen, hij niets moest doen na het plaatsen van de bom en dat de bom zou ontploffen zodra hij hem aanraakte (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 7 juni 2022, p. 5-7). Door in voorliggend verzoekschrift (*post factum*) te speculeren dat er eventueel wel iemand van de taliban aanwezig was om het ontstekingsmechanisme in werking te stellen, gaat verzoeker niet alleen in tegen zijn eerdere verklaringen, maar slaagt hij er evenmin in de bovenstaande pertinente motieven van de adjunct-commissaris te weerleggen of te ontkrachten, laat staan een aannemelijke verklaring te bieden voor de door hem geschetste ongeloofwaardige gang van zaken.

Voorts motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Ten derde weet u het niet aannemelijk te maken dat Qari Y(...) u zou uitkiezen om deze bom te plaatsen. U geeft namelijk aan dat hij dit deed omdat u bevriend was met de arbaki's, zodat u makkelijk toegang zou hebben tot hun voertuigen (CGVS 1 p. 20). Uw vriendschap met de arbaki's maakt het echter net minder waarschijnlijk dat hij u zou vragen om hen kwaad te berokkenen, aangezien dit de kans danig verhoogt dat u dit zou weigeren en dat u hem zou aangeven bij deze arbaki's. Na confrontatie hiermee herhaalt u simpelweg uw verklaringen (CGVS 2 p. 3-4). U weet deze verklaringen noch die over de bom zelf, zie supra, aannemelijk te maken. Deze elementen samen vormen de volledige basis van uw voorgehouden problemen, en zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen daarover dan ook volledig op losse schroeven.”

De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij, door louter te stellen dat dit de enige manier was om de bom onder de auto van de *arbaki* te krijgen en te speculeren dat de taliban dit wellicht al op een andere manier geprobeerd hadden maar het hen niet gelukt was, zonder dit verder te staven, in gebreke blijft. Zodoende blijven de motieven van de adjunct-commissaris, die pertinent en draagkrachtig zijn, onverminderd overeind en worden zij door de Raad overgenomen.

Verder kan de Raad de adjunct-commissaris bijtreden waar hij motiveert dat verzoeker zijn verklaringen aangaande het gedrag van de politie niet aannemelijk weet te maken. De adjunct-commissaris motiveert hierover in de bestreden beslissing als volgt:

“Ten eerste weet u uw verklaringen over het gedrag van de politie in het districtshuis niet aannemelijk te maken. U verklaart namelijk dat zij u lieten gaan na enkele uren, op eenvoudige waarborg van de ouderlingen (CGVS 1 p. 22). De politie had u echter betrapt met een bom, slechts enkele uren eerder, dus is het erg onwaarschijnlijk dat zij u zonder vaststaande garantie zouden laten gaan. Na confrontatie herhaalt u uw verklaringen (CGVS 2 p. 7-8). Bovendien stelden de ouderlingen zich garant voor uw terugkeer (CGVS 1 p. 22), maar vertrok u simpelweg. Aangezien zij zich borg hadden gesteld dat u zou terugkeren naar het districtshuis, valt dus te verwachten dat zij bepaalde gevolgen ondervonden toen u deze belofte brak. U verklaart echter dat u daar niet van op de hoogte wordt gehouden, wat een stereotiepe verklaring is die niet afdoende kan zijn (CGVS 2 p. 8).

Ten tweede legt u tegenstrijdige verklaring af over het gedrag van de arbaki's op de avond van het gevecht tegen de Taliban. U verklaart tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw buurman, die arbakilid was, voorstelde om u te verstoppen in zijn eigen huis na zijn gevecht met de Taliban (CGVS 1 p. 23). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud ontkende u dat gezegd te hebben (CGVS 2 p. 9).

U weet uw verklaringen over het gedrag van de politie dus niet aannemelijk te maken, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt.”

Verzoeker tracht het feit dat de politie hem na enkele uren liet gaan te verklaren door aan te voeren dat *“in de stammenmaatschappij van Afghanistan de ouderen een erg belangrijke plaats innemen”*, en dat als zij zich voor een persoon borg stellen, dit erg zwaar doorweegt. De Raad merkt op dat het, gelet op voorgaand betoog, des te meer wringt dat verzoeker geen informatie kan verstrekken over de eventuele gevolgen voor de dorpsoudsten na het breken van zijn belofte. Dienaangaande beperkt verzoeker zich ertoe te herhalen dat hij zich niet aan zijn belofte gehouden heeft naar het districtshuis terug te keren en dat hij niet weet welke de gevolgen hiervan voor de ouderen zijn geweest. Van verzoeker, die beweert zijn land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging door de taliban, mag worden verwacht dat hij op de hoogte is van, minstens dat hij zich informeert over, de evolutie van zijn problemen in zijn land van herkomst, temeer hij verklaart nog regelmatig contact te hebben met zijn broer in Afghanistan (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 31 maart 2022, p. 6). Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke. Verzoekers betoog is bijgevolg niet afdoend om een ander licht te werpen op de bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Voorts merkt de Raad op dat verzoeker volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat:

“Ten eerste legde u in Oostenrijk volledig andere verklaringen af dan in België. U geeft zelf aan dat u volledig niet de waarheid heeft verteld in Oostenrijk (CGVS 1 p. 17), maar dat neemt niet weg dat u deze uitspraken deed, wat aantoonde dat u er niet voor terugdeinst om valse verklaringen af te leggen. Bovendien geeft u aan dat u in Oostenrijk een ander relaas vertelde omdat u bang was dat ze u zouden terugsturen naar Afghanistan (CGVS 2 p. 9). U verklaart dat u zich niet meer kan herinneren wat u daar vertelde (CGVS 2 p. 10), wat op zich al erg opvallend is. In uw Oostenrijks dossier valt echter te lezen dat u daar vertelde dat u bij uw broer in de vrachtwagen zat en dat u vluchtte omdat hij in elkaar geslagen werd door de Taliban omdat hij hun tol niet kon betalen (BFA p. 3). Het gaat dus om een verhaal waarin u, in tegenstelling tot wat u in België verklaart, niet persoonlijk geïnterviewd werd door de Taliban. Indien het uw doel was niet teruggestuurd te worden naar Afghanistan, valt niet te verwachten dat u een verhaal zou vertellen waarbij u minder gevaar liep dan in de realiteit. Na confrontatie herhaalt u uw verklaringen (CGVS 2 p. 10). Bijgevolg is het ongeloofwaardig dat u dit verhaal met deze intentie vertelde, wat reeds een schaduw werpt op de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

(...)

Ten vijfde weet u uw verklaringen over de foto die u van Qari Y(...) gekregen zou hebben niet aannemelijk te maken. Ten eerste geeft u aan dat Qari Y(...) deze foto zou doorsturen naar de Taliban om te bewijzen dat u omging met de arbaki's (CGVS 2 p. 4). De foto die u neerlegt is echter onscherp en toont u slechts in het gezelschap van bijna onherkenbare personen, die op geen enkele manier herkenbaar zijn als arbaki's. U verklaart dat de arbaki's bijna nooit uniforms droegen in uw dorp (CGVS 2 p. 5), maar dit draagt niet bij tot de aannemelijkheid van uw verklaringen over de foto, integendeel. Dit betekent namelijk dat de arbaki's minder herkenbaar zouden zijn.

Ten tweede verklaart u dat Qari Y(...) deze foto aan u bezorgde nadat u hem vroeg om deze aan u door te sturen (CGVS 1 p. 15). Hij gebruikte deze foto echter om u onder druk te zetten, hij zou die doorsturen naar de Taliban om te zorgen dat zij u wilden doden. Het is dus weinig aannemelijk dat uw onmiddellijke reactie op die bedreiging zou zijn om te vragen om deze foto door te sturen naar u. Het zou net logischer zijn om de verspreiding van deze foto zoveel mogelijk tegen te gaan. Na verdere vragen geeft u aan dat u het doorsturen van de foto zelfs als voorwaarde stelde om de bom te plaatsen en dat u deze aan uw vader wilde laten zien, wat u echter verboden werd door Qari Y(...) (CGVS 2 p. 4-5). Niet alleen kan u niet aangeven welk voordeel het zou hebben om deze foto aan uw vader te tonen (CGVS 2 p. 4), bovendien is het niet logisch dat Qari Y(...) u deze foto zou doorsturen als hij absoluut niet wilde dat u deze aan iemand zou laten zien. Na confrontatie herhaalt u uw verklaringen (CGVS 2 p. 5).

Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ten zesde weet u niet aannemelijk te maken dat de foto's die u maakte van uzelf met de arbaki's uw vriendschap met hen of de daaropvolgende bedreigingen bewijzen. U geeft ten eerste zelf aan dat de foto's geënceneerd zijn, omdat u aan u onbekende arbaki's vroeg om even hun uniform te mogen dragen en samen met hen op de foto te mogen gaan (CGVS 1 p. 20). Door deze inscenering bieden zij geen enkele garantie omtrent de authenticiteit.

Bovendien heeft het CGVS geen enkel zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze werden (op)genomen. In uw tweede persoonlijk onderhoud, op 7 juni 2022, geeft u zelfs aan dat de man in uniform als politieagent in het districtshuis werkte (CGVS 2 p. 5) en dus helemaal niet een van de arbaki's is waardoor u in de problemen geraakt zou zijn. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ten zevende legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw relatie met Qari Y(...). Zo haalt u tijdens uw persoonlijk onderhoud eerst aan dat hij u geld probeerde te geven (CGVS 1 p. 15), wat overeenkomt met wat u verklaarde tijdens het invullen van uw Vragenlijst CGVS. Wanneer dit verder bevraagd wordt, geeft u echter plots aan dat Qari Y(...) u nooit geld probeerde te geven en dat dat fout genoteerd werd op de DVZ (CGVS 1 p. 19). Na confrontatie met uw gelijkaardige uitspraak eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud ontkent u dat gezegd te hebben (CGVS 1 p. 20). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

(...)

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u naar België reisde, Italië en Frankrijk (CGVS 1 p. 17). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming zocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker geheel onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen voorgaande analyse niet wijzigen. Aangaande verzoekers *taskara* dient te worden vastgesteld dat de hierop vermelde leeftijd, namelijk zestien jaar in 2020

(AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 1), niet overeenkomt met hetgeen blijkt uit de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie, namelijk dat verzoeker geboren is in 2001. Bovendien verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud in een ander jaar, namelijk 1384, geboren te zijn dan het geboortjaar vermeld op zijn *taskara* (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 31 maart 2022, p. 8). De door verzoeker neerlegde foto's kunnen evenmin overtuigen. Aangaande de foto's met de *arbaki* (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 2), geeft verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud zelf aan dat deze foto's in scène gezet zouden zijn, aangezien hij de betrokkenen gevraagd zou hebben met hen in uniform te mogen poseren (AD, stuk 4 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 31 maart 2022, p. 4 en 20). Aangaande de foto die verzoeker van Qari Y. gekregen zou hebben (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 3), dient de Raad vast te stellen dat de personen op deze foto niet herkenbaar zijn als *arbaki*. Evenmin kan worden vastgesteld waar en in welke omstandigheden deze foto's genomen zijn, waardoor zij door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

De algemene informatie over de situatie in Afghanistan die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stukken 1-3), respectievelijk waaraan hij refereert in zijn aanvullende nota, heeft geen betrekking op zijn persoon, noch op de persoonlijke feiten die hij aanvoert en kan dan ook niet volstaan om de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan aan te tonen.

Het geheel aan verzoekers verklaringen en documenten, alsook zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van problemen met – en een gegronde vrees voor vervolging door – de taliban.

In zijn aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting stelt verzoeker dat een terugkeer naar Afghanistan eenvoudigweg ondenkbaar is, gezien het risico om als “verwesterd” te worden geïdentificeerd en vervolgd.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de-factoregering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de-facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-factoregering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal de-factostaatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afgaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de-factoregering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties,

kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de-factoregering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus “*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – *i.e.* onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In voormeld Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen

uitgesproken door een de-factorechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende talibanopperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hocbeslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de de-factopolitie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stellen over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord geven naar het politiebureau brengen (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlieten in gevaar worden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021, in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoen-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjtoengebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens voormeld Algemeen Ambtsbericht is het

onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse LandInfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de-facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het louter feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa, louter omwille van zijn verblijf aldaar, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *'zina'* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de gemachtigde van de commissaris-generaal in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker beperkt zich in zijn ter terechtzitting neergelegde “pleitnota” tot de loutere bewering het risico te lopen als verwesterd te worden geïdentificeerd, zonder dit *in concreto* te onderbouwen, laat staan aannemelijk te maken. Met dergelijk summier en niet verder uitgewerkt betoog maakt verzoeker, die bijna vier jaar in België is en – gelet op zijn leeftijd bij vertrek, zijnde negentien jaar – zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, evenwel niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in België dreigt te worden vervolgd of geïdendeerd. Hierbij dient nog aangestipt te worden dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij nog steeds contact heeft met zijn familie in Afghanistan (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 31 maart 2022, p. 6 en notities van het persoonlijk onderhoud van 7 juni 2022, p. 2-3). Bovendien ging verzoeker in Afghanistan tot de zevende graad naar school (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 11; stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 31 maart 2022, p. 13). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pasjtoe (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 31 maart 2022 en notities van het persoonlijk onderhoud van 6 juni 2022).

De Raad wijst er bovendien op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze een uiting is van, of kan worden gepercipieerd als, een godsdienstige of politieke overtuiging, dan wel bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen in Afghanistan. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban een risico zou lopen om te worden geïdendeerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die bijna vier jaar in België is, zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, er naar school ging en er nog steeds over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Waar verzoeker in zijn ter terechtzitting neergelegde “pleitnota” onderstreept dat het standpunt van UNHCR en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) betreffende een stop op gedwongen terugkeer ongewijzigd blijft en ter staving hiervan citeert uit het persbericht “*UNHCR and IOM urge Pakistan to maintain protection space for Afghans in need of safety*” van 7 oktober 2023, wijst de Raad erop dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen

met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip *“ernstige schade”* in dit artikel heeft betrekking *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke

gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij niet volledig het juiste toetsingskader hanteert. Immers verwijst de verwerende partij wel degelijk naar rechtspraak van het EHRM, waaronder de vier door verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaalde arresten en toont verzoeker geenszins *in concreto* aan dat de gemaakte analyse verkeerd zou zijn.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enzovoort) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023, wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals sjiitische Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (waaronder de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI "Query Afghanistan", november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meeste plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022, p. 62, en UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023).

De Mensenrechtenraad van de VN stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Paktia. De Raad stelt vast dat voor de provincie Paktia geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "Country Guidance Afghanistan" van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 3 mei 2024 neergelegde aanvullende nota). De informatie waarnaar verzoeker in zijn ter terechtzitting neergelegde “*pleitnota*” verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Waar verzoeker in zijn “*pleitnota*” verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 297 075 van 14 november 2023, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

3.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

